

КРАЧУНЪ ЩЪРКЕЛЪТЪ.

(Народно предание)

Имаше едно време единъ градъ. Предъ града се издигаше високъ хълмъ, а по гърба на хълма като змия пълзѣше бѣла пжтека. Тая бѣла пжтека слизаше къмъ шумното пристанище, кждето спираха кораби отъ всички краища на земята.

По улицитѣ на голѣмия градъ пѣплѣха като черъ мравунякъ единъ милионъ души. Тѣ всичкитѣ бѣха грѣшници и зли. Но между тѣхъ имаше единъ праведенъ човѣкъ. Той бѣше хамалинътъ Крачунъ. Бедниятъ Крачунъ бѣше босъ, съ протрити колѣне и преметнато презъ рамо вжже. Той имаше дълга шия и дълъгъ носъ. Крачунъ обичаше много портокали, жълтитѣ кехлибарени портокали, що донасяха търговци отъ далечни земи. Той посрѣщаше пжтниците на пристанището, поемаше на грѣбъ тѣхнитѣ сандъци, пълни съ имане, и ги отнасяше къмъ грѣшния градъ. Тѣ му даваха бакърени монети. Съ тѣхъ Крачунъ си купуваше портокали, ходѣше по брѣга на морето, разхапваше ги и си пѣеше стари пѣсни.

Крачунъ-хамалинътъ имаше единъ приятелъ морякъ, който идваше само веднажъ презъ лѣтото и му донасяше цѣлъ кошъ портокали. Двамата сѣдаха до коша и морякътъ му разказваше:

— Чувай, приятелю мой Крачуне. Азъ ида отъ една хубава земя. Тя е като рай. Тамъ небето е много синьо, полета зелени се ширятъ, бистри ручеи текатъ подъ портокалитѣ, огънали надолу клони отъ жълтъ плодъ. Искашъ ли да дойдешъ съ мене тамъ?

— Искамъ! — отговаряше Крачунъ и сърдцето му почваше да тупти.

— Ще лежишъ тамъ на меката зелена трева подъ портокалитѣ. Надъ главата ти ще летятъ птици, ще пѣятъ ручеитѣ, а край тебе ще се рони узрѣлъ плодъ. Яжъ, проятелю! Кажи, искашъ ли да дойдешъ?

— Какъ да не искамъ!

— Като е тѣй, иди въ града и кажи, че заминаваме. Азъ ще те почакамъ.

Крачунъ, изтрѣпналъ отъ радостъ, отиваше къмъ града и разправяше на всѣки срещнатъ човѣкъ, проща-